

Knjiga proroka Joela i laodicejska Crkva adventista sedmoga dana - broj četrdeset i jedan

Jeff Pippenger

2026-02-05

Broj četrdeset i jedan

Levitski zakonik dvadeset i tri iznosi proljetne i jesenske blagdane, a prikaz tih blagdana božanski je dubok u svojoj strukturi i u savršenom usklađenju početnih i završnih obrazaca unutar sveukupne strukture. Proljetni i jesenski blagdani usklađeni su jedni s drugima. To poglavlje iznova i iznova svjedoči o Palmoniju, divnome Brojitelju. To se poglavlje snažno i čudesno povezuje s porukom posljednjih dana o sto četrdeset i četiri tisuće.

Broj „23” predstavlja pomirenje, koje je sjedinjenje božanstva i čovječstva. Naziv Levitski zakonik predstavlja svećeništvo sto četrdeset i četiri tisuće, jer svi proroci govore o posljednjim danima, a svećenici posljednjih dana oni su koje Petar označuje kao sveto svećenstvo. Petrovo sveto svećenstvo jesu mudri koji razumiju umnožavanje znanja iz kojeg proizlazi poruka Ponoćnog pokliča. Ludi, ili zli kako ih Daniel označuje, odbacuju umnožavanje znanja, a Hošea nas obavještava da su zbog toga odbačeni kao svećenici.

Moj narod gine zbog pomanjkanja znanja; jer ti si odbacio znanje, i ja ću odbaciti tebe, da mi više ne budeš svećenik. Budući da si zaboravio zakon Boga svojega, i ja ću zaboraviti tvoju djecu. Što su se više umnožavali, to su više grijeshili protiv mene; stoga ću njihovu slavu pretvoriti u sramotu. Hošea 4,6.7.

Pijanci Efrajimovi, koje Izaija također naziva „krunom slave“, imaju svoju slavu pretvorenu u „sramotu“. Hošea izričito utvrđuje da su oni koji odbacuju porast spoznaje posljednjih dana laodicejska Crkva adventista sedmoga dana, jer je zapisao: „Moj narod.“ Njegov će narod biti odbačen kao svećenici, a to se zbiva u posljednjem, četvrtom naraštaju, jer On treba zaboraviti njihovu djecu, a djeca predstavljaju posljednji naraštaj.

Po—mir—enje

Naslov „Levitski zakonik 23” znači „pomirenje svećenstva sto četrdeset i četiri tisuće”. Ova se istina može zaključiti već iz samoga naziva knjige u povezanosti s brojem poglavlja. Pomirenje, o kojem govori dvadeset i treće poglavlje Levitskoga zakonika, znači „sjedinjenje u jedno” te označava spoj božanstvenosti i čovječstva. Taj je spoj prikazan mnoštvom simbola u Božjoj Riječi, od kojih je jedan da ljudski hram treba biti sjedinjen s Božanskim hramom.

Ljudski hram ima ustroj od „23” muška i „23” ženska kromosoma. Petar utvrđuje da je svećenstvo sto četrdeset i četiri tisuće „duhovni dom”. Ti se kromosomi sjedinjuju kao što se sjedinjuju muškarac i žena, i što je Bog združio, čovjek neka ne rastavlja. Brak je još jedan simbol pomirenja.

Levitski zakonik „23” znači sjedinjenje hrama nebeskoga Velikog Svećenika s hramom svećenika koji su sto četrdeset i četiri tisuće.

Dvadeset i dva retka

Proljetni blagdani u Levitskom zakoniku dvadeset i tri prikazani su u prvih dvadeset i dva retka toga poglavlja, a jesenski blagdani prikazani su u posljednja dvadeset i dva retka toga poglavlja. Posljednji redak jest redak četrdeset i četiri, simbol 1844. godine, kada je protuslikovni Dan pomirenja započeo desetoga dana sedmoga mjeseca, u ispunjenju Levitskog zakonika dvadeset i tri. Dvadeset i treće poglavlje podijeljeno je na dva razdoblja od po dvadeset i dva retka; oba razdoblja od dvadeset i dva retka logično su povezana time što su blagdani, ali su također logično razdvojena Kristovom službom u predvorju i Svetinji, prikazanom proljećem, te Njegovom službom u Svetinji nad svetinjama, prikazanom jeseni.

22

I proljetni i jesenski blagdani predstavljeni su s dvadeset i dva retka, a ti se retci podudaraju sa svjedočanstvom hebrejskoga alfabeta, koji se sastoji od „22” slova. „22” je desetina od „220”, što je simbol sjedinjenja božanstva i čovječstva. „220” predstavlja početak i 2.520 godina raspršenja Jude i 2.300 godina do Dana pomirenja. Početna točka za 2.520 bila je 677. pr. Kr., a početna točka za 2.300 bila je 457. pr. Kr., čime se dvije stotine i dvadeset godina prepoznaju kao poveznica između proročanstva o gaženju Božje vojske i proročanstva o gaženju Božjega svetišta. Oba su ta proročanstva završila dolaskom protuslikovnoga Dana pomirenja 22. listopada 1844.

Toga je datuma započelo Kristovo djelo sjedinjavanja ljudskoga hrama s Božanskim hramom, i tada su se ispunili i Habakuk 2,20 i Ivan 2,20. Habakuk je utvrdio da je Božansko tada bilo u Svetinji nad svetinjama, a Ivan je zabilježio da je milleritski hram, koji je vjerom trebao ući u tu Svetinju nad svetinjama, dovršio razdoblje od četrdeset i šest godina, koje je označavalo podizanje milleritskoga ljudskog hrama od 1798. do 1844. Povijest od „46” godina, sastavljena od „23” i „23”, predstavljena je djelom Williama Millera, koji je prvi put počeo izlagati poruku te povijesti 1831., „220” godina nakon objavljivanja Biblije kralja Jakova. Božanska Riječ, objavljena 1611., bila je sjedinjena s ljudskim glasnikom „220” godina kasnije, 1831. I proljetni i jesenski blagdani predstavljeni su s „22” retka.

Dvadeset i dva retka od po dva retka o istoj temi zahtijevaju da se, proročki govoreći, prvih dvadeset i dva retka polože preko sljedećih dvadeset i dva retka. Usklađivanjem tih dviju linija na taj način sjedinjuje se djelo predvorja i Svetinje, prikazano u proljetnim blagdanima, s Kristovim djelom u Svetinji nad svetinjama. Na ovoj proročkoj razini to predstavlja sjedinjenje dvaju hramova, što prikazuje Kristovo djelo pomirenja.

Kad se redci jedan do dvadeset i dva usklade s redkom dvadeset i tri do četrdeset i četiri, uspostavlja se proročka linija, o kojoj svjedoče dvadeset i dva slova hebrejskoga alfabeta te simbolika predstavljena brojem „22”, kao i simbolika koju predstavljaju blagdani zajedno s ispunjenjem tih blagdana u svetoj povijesti.

Početak proljetnih blagdana najprije utvrđuje subotu sedmoga dana, a završetak jesenskih blagdana utvrđuje subotu sedme godine. Krist je, kao Alfa i Omega, postavio subotu na početak i na kraj dvaju svjedoka broja „22” u liniji svećenstva sto četrdeset i četiri tisuće.

Subota sedmoga dana bila je posebna svjetlost na početku antitipskoga Dana pomirenja 1844. godine, a svjetlost subote sedme godine jest svjetlost na kraju. Subota sedmoga dana bila je također prvi sveti sabor iz Levitskog zakonika „23“, kao što je subota sedme godine posljednji sveti sabor u tome poglavlju. Subota je alfa i omega svećeničke linije u poglavlju „23“. Prva, subota sedmoga dana, alfa je svećeništva sto četrdeset i četiri tisuće, a posljednja, subota sedme godine, omega je svećeništva sto četrdeset i četiri tisuće.

„Oni koji zajedništvuju s Bogom hode u svjetlu Sunca Pravednosti. Ne obeščašćuju svojega Otkupitelja kvareći svoj put pred Bogom. Nebeska svjetlost obasjava ih. Kako se približavaju svršetku povijesti ove zemlje, njihovo poznavanje Krista i proročanstava koja se odnose na njega uvelike se povećava. Oni su od neizmjerne vrijednosti u Božjim očima, jer su u jedinstvu s njegovim Sinom. Njima je Božja riječ neusporedive ljepote i dražesti. Oni uviđaju njezinu važnost. Istina im se otkriva. Nauka o utjelovljenju obasjana je blagim sjajem. Oni vide da je Sveto pismo ključ koji otključava sve tajne i rješava sve poteškoće. Oni koji nisu bili voljni primiti svjetlo i hoditi u svjetlu neće moći razumjeti tajnu pobožnosti, ali oni koji nisu oklijevali uzeti križ i slijediti Isusa vidjet će svjetlost u Božjoj svjetlosti.” The Southern Watchman, 4. travnja 1905.

Ovdje, „pred sam svršetak povijesti ove zemlje“, na kraju antitipskoga Dana pomirenja, „nauk o utjelovljenju“ obasjan je „blagim“ sjajem kao što je nauk o suboti sedmoga dana bio na početku antitipskoga Dana pomirenja.

„Isus je podigao poklopac Kovčega, i ugledala sam kamene ploče na kojima je bilo napisano Deset zapovijedi. Bila sam zadivljena kad sam vidjela četvrtu zapovijed u samom središtu deset propisa, s blagim oreolom svjetlosti koji ju je okruživao. Anđeo je rekao: ‘To je jedina od deset koja određuje živoga Boga koji je stvorio nebesa i zemlju i sve što je u njima. Kad su bili položeni temelji zemlje, tada je bio položen i temelj subote.’” Testimonies, volume 1, 75.

Subota sedmoga dana, koja je „temelj“, započinje Levitski zakonik „23“, a subota sedme godine završava svjedočanstvo svećenika, kako je prikazano proljetnim i jesenskim blagdanima. Subota sedme godine predstavlja hram koji je sazidan na temelju. Subota sedme godine na kraju predstavljena je brojem 2.520, kao što je subota sedmoga dana predstavljena brojem 2.300. Subota sedme godine predstavlja „nauk o utjelovljenju“. Subota sedmoga dana znak je Stvoritelja, a subota sedme godine znak je božanstva sjedinjenoga s čovječstvom.

Poravnavanje crta

Kada proljetne blagdane uskladimo s jesenskim blagdanima u Levitskom zakoniku dvadeset i tri, nakon blagdana Pashe sljedećega dana dolazi sedmodnevni blagdan beskvasnih kruhova, a blagdan prvina slijedi dan nakon što započne sedmodnevni blagdan beskvasnih kruhova. Tri putokaza u tri dana.

Razdoblje od sedam dana koje sačinjava blagdan beskvasnih kruhova započinje svetim sazivom i završava istim. Dan nakon početka blagdana beskvasnih kruhova dolazi blagdan prvina, i on uključuje proljetni prinos prvine ječma. Pedesetnica, koja se također naziva blagdanom tjedana, nastupa pedeset dana nakon blagdana prvina, koji označava početak razdoblja od sedam tjedana što završava četrdeset i devetoga dana, nakon čega slijedi Pedesetnica, što znači pedeset.

Pasha započinje uvečer četrnaestoga. Pasha nije sveti sabor.

Zatim, petnaestoga dana, dolazi sedmodnevni blagdan beskvasnoga kruha. Prvi dan i posljednji dan toga sedmodnevnoga blagdana sveti su zborovi.

Sljedećega dana, šesnaestoga dana, dolazi dan prvina. Tada započinje sedam tjedana obilježenih blagdanom Pedesetnice, a Pedesetnica je jedan od sedam svetih zborova prikazanih u proljetnim i jesenskim blagdanima. Prvine nisu sveti zbor.

Tada je prvoga dana sedmoga mjeseca blagdan truba, sveti sabor.

Dan pomirenja desetoga dana sedmoga mjeseca sveti je sabor, ali nije blagdan.

Prvi dan Blagdana sjenica sveti je zbor. Nakon sedmodnevnoga blagdana dolazi osmi dan sjenica, premda se osmi dan smatra izvan razdoblja koja su predstavljena blagdanima. Taj osmi dan sveti je zbor.

To se svodi na sedam svetih saziva kada uključite sedmodnevnu subotu koja uvodi blagdane. Sedam svetih saziva i sedam blagdana, premda su drukčije usklađeni nego sveti sazivi. Prva i posljednja razmeđa jesu subote, najprije za dan, a zatim za godinu. Unutar blagdana koji su određeni između alfa i omega subota nalazi se sedam blagdana i pet svetih saziva. Ako uključite alfa sedmodnevnu subotu i omega sedmogodišnju subotu, imate sedam svetih saziva i sedam blagdana. Razumije se da osmi dan Blagdana sjenica nije dio blagdana te stvara zagonetku osmoga koji je od sedmorice. Poanta koju ovdje ističem jest da je Isus, kao Palmoni, uredio varijacije brojeva unutar 23. poglavlja na apsolutno zapanjujući način.

Proljeće

Proljetni blagdani sadrže sedmodnevno blagdansko razdoblje beskvasnoga kruha, koje obuhvaća alfa sveti zbor na početku i omega sveti zbor na kraju. Pedesetnica je treći sveti zbor u proljetnim blagdanima. Pedesetnica dolazi nakon razdoblja od sedam tjedana, koje završava blagdanom pedesetoga dana. Proljetni su blagdani obilježeni četirima blagdanskim danima i trima razdobljima. Pasha, beskvasni kruh, prvine i Pedesetnica četiri su blagdanska dana, a tri su razdoblja sedam dana beskvasnoga kruha, četrdeset i devet dana koji prethode i uključuju pedeseti dan Pedesetnice te prva tri dana, koji su razdoblje sastavljeno od triju koraka.

Prinos prvina u razdoblju Pashe podudara se s prinosom prvina na dan Pedesetnice; prinosi prvina ječma u trodnevnom razdoblju Pashe i prinos prvina pšenice na Pedesetnicu na završetku pedesetničkoga razdoblja od četrdeset i devet, odnosno pedeset dana.

Pad## Test Output Reasoning The input consists of a single word: "Fall". The instruction is to translate the text into Croatian ("hr"), preserving meaning and using formal precise language suitable for theological writing. The English word "Fall" can have multiple meanings depending on context: - season: "jesen" - verb: "pad", "pasti" - theological term (as in "The Fall" of humanity): "Pad" Given the strong theological framing in the instructions, the most likely intended translation is the doctrinal/theological term "Pad". Thus the translated output is: "Pad" No extra commentary is added, per instruction.

Jesenski blagdani započinju određenim blagdanom koji uvodi desetodnevno razdoblje što vodi do suda. Pet dana nakon suda slijedi blagdan od sedam dana, pri čemu su prvi i posljednji dan od tih sedam dana označeni kao sveti sabori. Od petnaestoga do dvadeset drugoga dana slavi se Blagdan sjenica, a potom se dvadeset trećega dana obilježava subota zemlje.

Kada uzmemo jesenske blagdane i položimo ih preko proljetnih blagdana, dobivamo dvije linije koje su obje predstavljene s dvadeset i dva retka, te su stoga predstavljene dvadeset i dvama slovima hebrejskoga alfabeta. Kada se to učini, prvi putokaz jest sveti sabor sedmodnevnoga subotnjeg dana, a posljednji putokaz jest sveti sabor sedmogodišnje subote.

Također petnaestoga dana sedmoga mjeseca, kad skupite plodove zemlje, svetkujte blagdan Gospodu sedam dana: prvi dan neka bude subotni počinak, i osmi dan neka bude subotni počinak. Levitski zakonik 23,39.

Pedesetnica je bila rani dažd, a Sjenice su kasni dažd. Izlijevanje Duha Svetoga na Pedesetnicu bilo je predočeno jednim danom, a izlijevanje predočeno Sjenicama razdoblje je koje se završava, nakon čega slijedi subota, to jest osmi dan, nakon sedam dana. Subota koja slijedi nakon konačnog očitovanja izlijevanja Duha Svetoga predstavlja subotu zemlje koja počiva tisuću godina.

„U vrijeme nevolje svi smo pobjegli iz gradova i sela, ali su nas zli progonili te su ulazili u kuće svetih s mačem. Podigli su mač da nas ubiju, ali se on slomio i pao nemoćan kao slamka. Tada smo svi dan i noć vapili za izbavljenjem, i vapaj je uzašao pred Boga. Sunce je izašlo, a mjesec je stao. Potoci su prestali teći. Digli su se tamni, teški oblaci i sudarali se jedan s drugim. Ali bilo je jedno jasno mjesto postojane slave, odakle je došao glas Božji kao šum mnogih voda, koji je potresao nebesa i zemlju. Nebo se otvaralo i zatvaralo i bilo je u silnom gibanju. Gore su se tresle kao trska na vjetru i izbacivale razlomljene stijene na sve strane. More je ključalo kao lonac i izbacivalo kamenje na kopno. I dok je Bog objavljivao dan i čas Isusova dolaska i predavao svojem narodu vječni savez, izgovorio je jednu rečenicu, a zatim zastao, dok su se riječi razlijevale po zemlji. Izrael Božji stajao je s pogledom uprtim prema gore, slušajući riječi kako izlaze iz Jehovinih usta i razliježu se po zemlji kao prasak najjače grmljavine. To je bilo strašno svečano. I na kraju svake rečenice sveti su klicali: ‘Slava! Aleluja!’ Njihova su lica bila obasjana slavom Božjom; i sjali su od slave, kao što je sjalo lice Mojsijevo kad je sišao sa Sinaja. Zli ih zbog slave nisu mogli gledati. A kad je bio izrečen beskrajni blagoslov nad onima koji su iskazali čast Bogu držeći Njegovu subotu svetom, prolomio se silan pobjednički poklik nad zvijeri i nad njezinim kipom.“

„Tada je započeo jubilej, kada je zemlja trebala počinuti.“ Early Writings, 34.

Jubilej je pedeseta godina, nakon sedam ciklusa od po sedam godina, što odgovara četrdeset i devet dana koji vode do pedesetoga dana Pedesetnice. Kada se niz jesenskih blagdana dovede u vezu s proljetnim blagdanima, postoji četrdeset i devet dana koji vode do Pedesetnice, koja označava početak sedmodnevnoga razdoblja Blagdana sjenica. Pedesetnica i Blagdan sjenica podudaraju se, i zajedno označavaju razdoblje kasne kiše koje započinje uskoro nadolazećim nedjeljnim zakonom i traje sve dok se ne zaključi vrijeme kušnje, Gospodin se vrati, a potom zemlja počine, kako je predloženo subotom sedme godine, koja je osma od sedam u Blagdanu sjenica.

Kada obje linije od dvadeset i dva retka dovedemo zajedno, činimo to iz nekoliko razloga. Obje linije imaju dvadeset i dva retka, pri čemu je dvadeset i dva desetina od 220, simbol sjedinjenja božanstvenosti i čovječstva.

Obje linije predstavljaju hebrejsku abecedu od dvadeset i dva slova.

Obje crte predstavljaju blagdane.

Obje crte predstavljaju dvije žetvene sezone u godini.

Obje linije predstavljaju Kristovo djelo u predvorju, Svetinji i Svetinji nad svetinjama. Levitski zakonik odnosi se na svećenike, a Isus je nebeski Veliki svećenik. Iz tih smo razloga opravdani primijeniti metodologiju redak na redak na četrdeset i četiri retka dvadeset i trećega poglavlja Levitskog zakonika.

Pedesetnica je bila rani dažd za kršćanstvo, a Sjenice su kasni dažd za kršćanstvo. Stoga proljetni „dan Pedesetnice“ povezujemo s jesenskih sedam dana Sjenica. Kada je sestra White izjavila: „U vrijeme nevolje svi smo pobjegli iz gradova i sela“, ona time označuje vrijeme kada Božji narod živi u pustinji zbog progonstva. Boravak u sjenicama tijekom blagdana Sjenica predložava povijest koja vodi izravno do subotnjega jubilejskog počinka za zemlju.

Dan Pedesetnice označava početak sedam dana Blagdana sjenica. Tada je jubilej predstavljen osmim danom, to jest onim nakon sedam dana Blagdana sjenica. Pet dana prije blagdana Sjenica bio je Dan pomirenja. Tako je, pet dana prije Pedesetnice koja označava početak Blagdana sjenica, označen sud. Deset dana prije suda Dana pomirenja jest blagdan Truba. Kada se te crte spoje, pet dana prije nedjeljnog zakona, predstavljenog Pedesetnicom, označen je sud. Deset dana prije toga označen je blagdan Truba.

Kristovo krštenje predstavljalo je Njegovu smrt, ukop i uskrsnuće. Ta su tri koraka prikazana Njegovom smrću na Pashu, Njegovim ukopom i počinkom u subotu te Njegovim uskrsnućem u nedjelju. Tri dana Njegove smrti, ukopa i uskrsnuća jedno su obilježje koje se sastoji od tri koraka. Stoga započinjemo spoj dviju linija proljetnih i jesenskih blagdana uskrsnućem. Uskrsnuće trećega dana započinje razdoblje od četrdeset i devet dana koje vodi do Pedesetnice, koja je zakon o nedjelji. Tomu razdoblju od četrdeset i devet dana prethodi Blagdan beskvasnih kruhova, koji započinje jedan dan prije i proteže se pet dana nakon dana prvina.

Od uskrsnuća prvina do nedjeljnoga zakona protekne četrdeset i devet dana, pri čemu je nedjeljni zakon pedeseti dan. Pet dana prije nedjeljnoga zakona prikazan je sud, a deset dana prije toga suda označeno je upozorenje truba. Uskrsnuće je prvi orijentir; zatim, pet dana poslije, završava razdoblje beskvasnih kruhova. Trideset dana nakon završetka beskvasnih kruhova dolazi upozorenje truba. Deset dana poslije označen je sud Dana pomirenja, a pet dana poslije dolazi nedjeljni zakon Pedesetnice.

Time se prepoznaje sedam putokaza u primjeni proljetnih i jesenskih blagdana, redak po redak: početak Blagdana beskvasnih kruhova, uskrsnuće, svršetak Blagdana beskvasnih kruhova, upozorenje truba, sud, Pedesetnica i kasna kiša. Tih sedam putokaza postavljeno je unutar alfe sedmodnevnoga subotnjeg počinka i omega sedmogodišnjega subotnjeg počinka. Sedam putokaza smještenih između dviju subota izdvajaju i određuju razdoblje od pet dana, nakon kojega slijedi razdoblje od trideset dana, razdoblje od deset dana, razdoblje od pet dana i razdoblje od sedam dana.

Kada potom uskladimo Kristovo uskrsnuće, nalazimo razdoblje od četrdeset dana tijekom kojega je poučavao učenike „licem u lice“, a potom uzašao. Zatim su učenici deset dana bili u gornjoj sobi. Tih deset dana završilo je na Dan Pedesetnice, što je nedjeljni zakon. To liniji svećenika, prikazanoj u Levitskom zakoniku „23“, pridodaje razdoblje od četrdeset dana i razdoblje od deset dana.

Od uskrsnuća ima pet dana do svršetka Blagdana beskvasnih kruhova, zatim trideset dana do upozoravajućega zvuka trube, zatim pet dana do Kristova uzašašća, zatim pet dana do suda, zatim pet dana do sedam dana pentekostne kasne kiše.

Početak sedam dana beskvasnih kruhova sljedećega je dana praćen uskrsnućem prvina. Uskrsnuće se događa unutar sedam dana beskvasnih kruhova, a pet dana nakon uskrsnuća razdoblje beskvasnih kruhova završava.

Trideset dana nakon završetka Blagdana beskvasnih kruhova, trube označavaju upozorenje.

Pet dana nakon upozorenja truba Krist je uzašao nakon što je četrdeset dana poučavao. Njegovo uzašašće označilo je početak deset dana u gornjoj sobi.

Zatim, pet dana nakon Njegova uzašašća, označen je sud.

Pet dana poslije nedjeljni zakon Pedesetnice otvara sedmodnevno razdoblje kasne kiše.

Sto četrdeset i četiri tisuće jesu oni koji slijede Janje kamo god Ono ide. Ilija i Mojsije bili su ubijeni 18. srpnja 2020. Bili su ubijeni ondje gdje je i naš Gospodin bio raspet. Kristovo uskrsnuće predoznavačvalo je uskrsnuće od 31. prosinca 2023. Prije toga datuma, u srpnju 2023., glas u pustinji počeo je odjekivati poruku predstavljenu kao beskvasni kruh. Kvasac predstavlja zabludu, licemjerje i grijeh, a poruka iz pustinje bila je beskvasna. Od 31. prosinca 2023. pa sve do zakona o nedjelji, Levitski zakonik „23“ oblikovao je okvir pomirenja sto četrdeset i četiri tisuće. Taj se okvir podudara s Millerovim snom, prozorima neba iz Malahije tri i Otkrivenja devetnaest. Podudara se s trećim i devetim satom u svetom tjednu od 27. do 34. godine po. Kr.

Nastavit ćemo s ovim stvarima u sljedećem članku.

„Spoznajom će se odaje napuniti svakim dragocjenim i ugodnim blagom.”

„Za um i dušu, kao i za tijelo, Božji je zakon da se snaga stječe naporom. Vježbanje je ono što razvija. U skladu s tim zakonom, Bog je u svojoj Riječi osigurao sredstva za umni i duhovni razvoj.

„Biblija sadrži sva načela koja su ljudima potrebna da bi bili osposobljeni bilo za ovaj život bilo za život koji dolazi. I ta načela mogu razumjeti svi. Nitko tko ima duha da cijeni njezin nauk ne može pročitati ni jedan jedini odlomak iz Biblije a da iz njega ne stekne neku korisnu misao. Ali najvrjedniji nauk Biblije ne može se steći povremenim ili nepovezanim proučavanjem. Njezin veliki sustav istine nije izložen tako da bi ga razabrao brzoplet ili nemaran čitatelj. Mnoga od njezinih blaga leže duboko ispod površine i mogu se zadobiti jedino marljivim istraživanjem i ustrajnim naporom. Istine koje tvore tu veliku cjelinu moraju se istražiti i prikupiti, ‘malo ovdje, malo ondje.’ Izaija 28,10.”

„Kad se tako istraže i dovedu zajedno, pokazat će se da su savršeno usklađeni jedno s drugim. Svako Evanđelje dopuna je ostalima, svako proročanstvo objašnjenje drugoga, svaka istina razvitak neke druge istine. Predslike židovskog poretka razjašnjava Evanđelje. Svako načelo u Božjoj riječi ima svoje mjesto, svaka činjenica svoje značenje. A cjelokupna građevina, u zamisli i izvedbi, svjedoči o svojem Autoru. Takvu građevinu nijedan um osim uma Beskonačnoga ne bi mogao zamisliti ni oblikovati.“

„U istraživanju različitih dijelova i proučavanju njihova međusobnog odnosa, najviše sposobnosti ljudskoga uma pozivaju se na intenzivnu aktivnost. Nitko se ne može baviti takvim proučavanjem a da pritom ne razvije umnu snagu.”

„I ne sastoji se umna vrijednost proučavanja Biblije samo u istraživanju istine i njezinu povezivanju u cjelinu. Ona se sastoji i u naporu potrebnom da se shvate iznesene teme. Um koji je zaokupljen samo svakodnevnim stvarima postaje zakržljao i oslabljen. Ako se nikada ne optereti nastojanjem da razumije velike i dalekosežne istine, on nakon nekog vremena gubi moć rasta. Kao zaštita od ove degeneracije i kao poticaj razvitku, ništa se ne može mjeriti s proučavanjem Božje riječi. Kao sredstvo intelektualne izobrazbe, Biblija je djelotvornija od bilo koje druge knjige, pa i od svih drugih knjiga zajedno. Veličina njezinih tema, dostojanstvena jednostavnost njezinih izričaja, ljepota njezinih slika, oživljuju i uzdižu misli kao ništa drugo. Nijedno drugo proučavanje ne može dati takvu umnu snagu kao napor da se shvate zadivljujuće istine objave. Um koji je tako doveden u dodir s mislima Beskonačnoga ne može a da se ne proširi i ne ojača.

„A još je veća sila Biblije u razvoju duhovne naravi. Čovjek, stvoren za zajedništvo s Bogom, jedino u takvu zajedništvu može pronaći svoj pravi život i razvoj. Stvoren da u Bogu nađe svoju najvišu radost, ni u čemu drugome ne može pronaći ono što može utišati čežnje srca, zadovoljiti glad i žeđ duše. Onaj tko iskrena i poučljiva duha proučava Božju riječ, nastojeći razumjeti njezine istine, bit će doveden u dodir s njezinim Autorom; i, osim po vlastitu izboru, nema granice mogućnostima njegova razvoja.”

„U svojoj širokoj raznolikosti stila i tema Biblija nudi nešto što će zainteresirati svaki um i privući svako srce. Na njezinim se stranicama nalazi najstarija povijest; životopisi najvjerniji stvarnom životu; načela vladanja za upravljanje državom i za uređenje domaćinstva — načela kojima ljudska mudrost nikada nije bila ravna. Ona sadrži najdublju filozofiju, najsladu i najuzvišeniju poeziju, najstrastveniju i najpotresniju. Po vrijednosti neizmjerljivo nadvisujući djela bilo kojega ljudskog autora, biblijski su spisi takvi čak i kada se promatraju samo s toga gledišta; ali beskrajno su širega dosega i beskrajno veće vrijednosti kada se promatraju u svojem odnosu prema velikoj središnjoj misli. Promatrana u svjetlu te misli, svaka tema zadobiva novo značenje. U najjednostavnije iznesenim istinama sadržana su načela koja su visoka kao nebo i obuhvaćaju vječnost.“

„Središnja tema Biblije, tema oko koje se okuplja svaka druga u cijeloj toj knjizi, jest plan otkupljenja, obnova Božje slike u ljudskoj duši. Od prvoga nagovještaja nade u presudi izrečenoj u Edenu do onoga posljednjega slavnog obećanja iz Otkrivenja: ‘I gledat će lice njegovo; i ime njegovo bit će na njihovim čelima’ (Otkrivenje 22,4), sadržaj svake knjige i svakoga odlomka Biblije jest razotkrivanje ove čudesne teme, — čovjekova uzdignuća, — sile Božje, ‘koja nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu.’ 1. Korinćanima 15,57.“

„Tko shvati ovu misao, pred sobom ima beskrajno polje za proučavanje. On ima ključ koji će mu otključati cijelu riznicu Božje riječi.“

„Znanost o otkupljenju jest znanost nad svim znanostima; znanost koja je predmet proučavanja anđela i svih razumnih bića nepalih svjetova; znanost koja zaokuplja pozornost našega Gospodina i Spasitelja; znanost koja ulazi u nakanu sazrijevanu u umu Beskonačnoga — ‘prešućenu tijekom vječnih vremena’ (Rimljanima 16,25, R.V.); znanost koja će biti predmet proučavanja Božjih otkupljenih kroz beskrajne vjekove. To je najviše proučavanje kojim se čovjek može baviti. Kao nijedno drugo proučavanje, ono će oživjeti um i uzdići dušu.“

„Prednost je znanja u tome što mudrost daje život onima koji je imaju.“ „Riječi koje vam ja govorim“, rekao je Isus, „duh su i život su.“ „A ovo je život vječni: da upoznaju Tebe, jedinoga istinitog Boga, i Onoga koga si Ti poslao.“ Propovjednik 7,12; Ivan 6,63; 17,3.

„Stvaralačka energija koja je pozvala svjetove u postojanje nalazi se u Božjoj riječi. Ta riječ daje silu; ona rađa život. Svaka zapovijed jest obećanje; prihvaćena voljom, primljena u dušu, ona sa sobom donosi život Beskonačnoga. Ona preobražava narav i iznova stvara dušu na Božju sliku.

Život koji je tako podaren na isti se način i održava. „O svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih“ (Matej 4,4) čovjek će živjeti.

„Um, duša, izgrađuje se onime čime se hrani; i o nama ovisi čime će se hraniti. U vlasti je svakoga da izabere teme koje će zaokupljati misli i oblikovati karakter. Za svako ljudsko biće koje ima prednost pristupa Svetome pismu, Bog kaže: ‘Napisao sam mu velike stvari svoga Zakona.’ ‘Zazovi Me, i odazvat ću ti se, i objavit ću ti velike i nedokučive stvari, kojih ne znaš.’ Hošea 8,12; Jeremija 33,3.

„S Božjom riječju u svojim rukama, svako ljudsko biće, ma gdje mu god bio udio u životu, može imati takvo društvo kakvo izabere. Na njezinim stranicama može razgovarati s najplemenitijima i najboljima iz ljudskoga roda te može slušati glas Vječnoga dok govori s ljudima. Dok proučava i razmatra teme u koje „anđeli žele zaviriti“ (1 Peter 1:12), može imati njihovo društvo. Može slijediti stope nebeskoga Učitelja i slušati Njegove riječi kao onda kada je poučavao na gori, u ravnici i uz more. Može prebivati na ovome svijetu u ozračju Neba, prenoseći ožalošćenima i iskušavanima na zemlji misli nade i čežnje za svetošću; i sam prilazeći sve bliže i bliže zajedništvu s Nevidljivim; poput onoga iz davnine koji je hodio s Bogom, približavajući se sve više i više pragu vječnoga svijeta, dok se vrata ne otvore i on ne uđe onamo. Ondje se neće naći kao stranac. Glasovi koji će ga pozdraviti glasovi su svetih, koji su, nevidljivi, na zemlji bili njegovi drugovi — glasovi koje je ovdje naučio razlikovati i ljubiti. Onaj koji je po Božjoj riječi živio u zajedništvu s Nebom, naći će se kao kod kuće u nebeskome društvu.“ Education, 123–127.